

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2217/05.04.2013г., гр.Варна

ВАРНЕНСКИЯТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, Второ отделение, XIX състав, в закрито заседание на 05.04.2013г., като разгледа докладваното от съдия **МАРИЯНА БАХЧЕВАН** административно дело 1602/2012г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Постъпила е молба с вх.№7320/03.04.2013г. от адв.Марин Маринов – пълномощник на Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията /СОПА/ с искане да бъде отменено определение №1812/13.03.2013г., с което са му наложени глоби за обида на съда и за обида на ответника.

Определение №1812/13.03.2013г. не е било съобщено на адв.Маринов в разумния срок, поради това, че „адвоката е трудно откриваем”, както е посочено в поисканото обяснение от служителя по връчването. Връчителят е успял да връчи съобщението на 01.04.2013г. Съгласно чл.92 ал.1 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК срокът за обжалване е едноседмичен от съобщението. Следователно, искането за отмяна на глобите е постъпило в законоопределения срок от лице с активна процесуална легитимация пред надлежния съд по смисъла на чл.92 ал.1 от ГПК.

В молба вх.№7320/03.04.2013г. адв.Маринов твърди, че е в особени отношения с прокурор Андонов. Смята, че в такива се намира и съда както с него самия, така и с прокурор Андонов без да сочи конкретни факти и без да уточнява в какво се изразяват те. Единствената причина, която изтъква е, че протокола от съдебното заседание на 21.09.2012г. с отбелязването, че адв.Маринов се явява в нетрезво състояние е бил изпратен за сведение на Варненската адвокатска колегия. Глоба във връзка с тази неуважителна проява на адв.Маринов не е налагана, въпреки, че съдът е имал право на това.

Явяването на адв.Марин Маринов в нетрезво състояние в съдебното заседание на 21.09.2012г. е вписано в протокола в негово присъствие по

към процесуалните действия на доверителя. Съдът е направил това уточнение, тъй като адв.Маринов се опитва да внуши, че наложените на СОПА, на Юлиян Чолаков и на самия него глоби са проява на преднамерено отношение от страна на съда към него и не са свързани с употребените от тях обидни изрази /в исканията и молбите им, приложени по делото/ не само към този съдебен състав, но и към ответника, към Председателя на Варненския административен съд, към Председателя на Върховния административен съд и дори към Комисията по професионална етика към ВАС.

Предвид изложените съждения, съдът намира за неоснователни и недоказани доводите на адв.Марин Маринов, че в горечитираните документи не е използвал изрази, които да представляват обида към съда и ответната страна по делото. С оглед на това, не са налице основания за отмяна на определение №1812/13.03.2013г., както и не са налице основания за намаляване размера на наложените с него глоби.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.92 ал.2 и ал.3 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ като неоснователно искане, съдържащо се в молба вх.№7320/03.04.2013г., направено от адвокат Марин Симеонов Маринов за отмяна на определение №1812/13.03.2013г., постановено по административно дело №1602/2012г. по описа на Административен съд – Варна, XIX състав.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

Настоящото определение да бъде съобщено на адвокат Марин Маринов на адреса, посочен в молба вх.№7320/03.04.2013г., както и на останалите страни в производството.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:/п/

предизборна трибуна за осъществяване на политически амбиции, което е напълно несъвместимо както с административнопроизводствените правила, така и с приложимия в случая материален закон, и не на последно място недопустимо с оглед независимостта на съдебната система и върховенството на закона.

Заплахата със Съда в Страсбург е още едно доказателство за неуважителното и обидно отношение на адв.Марин Маринов към българския съд в лицето на Административен съд – Варна и Върховния административен съд, както и незачитането на авторитета на българското правосъдие. И това е допълнителен щрих към основателността на наложените му глоби.

Изявлението на адв.Маринов в неговата молба от 03.04.2013г. по отношение на глобите: ”аз няма да ги платя, тъй като имам навика да не поддържам секвестрируемо имущество”, доказва, че процесуалното поведение на адв.Маринов в настоящото производство е обусловено от неговото обществено и гражданско съзнание. С този израз адв.Маринов недвусмислено заявява, че не иска да носи отговорност за постъпките си и дори е взел предварително мерки за да избегне изпълнение на наказание в резултат на нарушение на закона. Изразената обществена позиция на адв.Маринов, че може безнаказано да нарушава правните разпоредби, още веднъж показва, че той не почита принципа на върховенството на закона, който е основополагащ за да бъде дадена държава правова.

Размерът на глобите по чл.89 т.3 от ГПК е определен в максималния по чл.91 ал.1 от ГПК с оглед цялостното процесуално поведение на адв.Маринов по настоящото дело, което е насочено срещу върховенството на закона и авторитета на правосъдието, както и е свързано със средства и похвати, които имат за цел създаване на неоправдани пречки от гледна точка на закона. Действията и изявленията на адв.Маринов в настоящото производство разкриват неуважение към съда, което е нарушение не само на Конституцията, но и на чл.21 от Етичния кодекс на адвоката /Приет с Решение № 324 от 08.07.2005 г. на Висшия адвокатски съвет, обн. ДВ. бр.60 от 22 Юли 2005г., изм. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г./.

Фактът, че адв.Марин Маринов е член на управителния съвет на СОПА /който факт не се оспорва от него и може лесно да бъде установен, освен това е признат в съдебното заседание на 05.09.2012г. от представителя Юлиан Чолаков/ не е свързан с определяне размера на глобата, а е посочен за да се подчертае още по-силно съпричастността и отговорността на пълномощника

Във връзка с горното има утвърдена през годините непротиворечива съдебна практика на Върховния административен съд, част от която са актове с наложени глоби на представител на СОПА за обида към съда: **Определение №3101/09.03.2009г. на ВАС по адм.д.№2454/2009г.;** **Определение № 7631 от 10.06.2009 г. на ВАС по адм. д. № 6710/2009 г.;** **Определение № 10566 от 14.09.2009 г. на ВАС по адм. д. № 11514/2009г.,** **Определение №17335/30.12.2011г. на ВАС по адм.д.№15079/2011г.,** както и по повод на други лица, глобени за обида към съда: определение №13894/18.11.2010г. по адм.д.№14257/2010г., определение №9691/30.06.2011г. по адм.д.№7537/2011г.; определение по ч.г.д. №361/2011г. на ВКС.

Вместо да използва правни аргументи и да се съсредоточи върху доказателствата и фактите, относими към предмета на административно дело №1602/2012г. и да спазва принципите на правосъдието, регламентирани в Конституцията на Република България и в Административнопроцесуалния кодекс, адв.Маринов и неговия доверител СОПА в лицето на Юлиан Чолаков използват всякакви извъпроцесуални средства включително и заплахи за донос във ВСС, за да принудят съда да постанови съдебен акт, който да ги удовлетворява без значение каква е обективната истина по делото. Цялостното процесуално поведение на адв.Марин Маринов и неговия доверител в това производство подчертава тяхното неуважение към върховенството на закона. Незачитането от тяхна страна на върховенството на закона и независимостта на съдебната система се доказва и от факта, че докато това производство е висящо доверителя на адв.Маринов е подал /както жалбоподателя твърди/ уточнение /приложено по делото/ към техен сигнал от 29.10.2012г. до ВСС, в което се съдържат обидни изрази не само към настоящия съдебен състав и към ответника по делото, но и към Председателя на Варненския административен съд, Председателя на Върховния административен съд, както и обидни изрази към Комисията по професионална етика към ВАС, като искат да бъде разгледано поведението на всички тях. По този начин СОПА чрез своя пълномощник се опитват от една страна да повлияят върху случайния избор на съдия-докладчик и от друга страна да упражнят натиск при постановяване на съдебните актове по делото, не само от първоинстанционния съд, но и от касационната инстанция.

СОПА и неговите представители в лицето на Юлиан Чолаков и адв.Маринов през цялото време се опитват да превърнат настоящото дело в

адвокатски съвет по повод явяването на адв.Марин Маринов в нетрезво състояние в съдебно заседание във връзка с разглеждането на административно дело №1602/2012г. по описа на Административен съд - Варна. В цитираното искане на адв.Марин Маринов за отвод на съда се съдържа обидно твърдение, че съдия-докладчика се намира в „особени отношения с прокурор Андонов”. Във връзка с искането за отвод е постановено определение №1808/13.03.2013г.

Изявлението, че съдия-докладчика се намира в „особени отношения с прокурор Андонов” представлява обида към съда, именно заради това, че не се уточнява в какво се изразяват те и не се сочат конкретни факти и доказателства, които да водят до основателно съмнение в безпристрастността на съда. Ето защо, това твърдение представлява нарушаване принципа на независимост на съдебната власт, регламентиран в чл.117 ал.2 от Конституцията на Република България. По този начин, адв.Маринов е нарушил и разпоредбата на чл.10 т.2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, защитаваща авторитета на правосъдието. Конституцията на Република България прогласява за основен принцип гарантиране достойнството и правата на личността – чл.4 и чл.6 от КРБ. Редът за упражняване на правото на защита в този вид съдебни производства в случая е регламентиран от АПК и субсидиарно приложимия ГПК. При упражняване на правата си за започване и участие в съдебно производство страните и техните представители са длъжни да спазват същите конституционни принципи спрямо съдиите и другите страни по делото, които съгласно чл.117 ал.2 от Конституцията на Република България в това си качество осъществяват функциите на съдебната власт. Процесуалните права на всяка страна, осъществени чрез нейния пълномощник следва да се реализират по начин и в езикова форма, които да изключват проява на обидно и неуважително отношение към съдията, представляващ съдебната институция, т.е. към съда. Същото уважително отношение страната и нейния пълномощник дължат и към останалите страни и техните представители, съгласно задължението по чл.57 ал.2 от Конституцията на Република България да не се допуска злоупотреба с права, както и тяхното упражняване, ако то накърнява права или законни интереси на други. На този конституционен принцип отговаря правилото, заложено в чл.10 т.2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, според който свободата на изразяване на мнение се ограничава за да бъдат защитени здравето и морала, както и репутацията или правата на другите. Ето защо, изявлението на адв.Маринов представлява и обида към ответника.

административната фаза по този спор, предхождаща съдебното производство. Следвайки насоките дадени в посочените по-горе решения на Европейския съд по правата на човека, че личната непристрасност се предполага до доказване на противното, то доводите за непристрасност трябва да бъдат преценявани по обективния подход, т.е. да установи, че са налице факти от действителността, които да нарушават гаранцията за непристрасност по делото. Субективното възприемане от страна на адв. Маринов, че след като съдът е наложил глоба на него и на неговия доверител за обида по чл.89 т.3 от ГПК значи изпитва „неистова омраза” към тях не обуславя автоматично извода, че е налице такова отношение. По делото няма доказателства за външно проявление на предубеденост от страна на съдия-докладчика. Самото налагане на глобите е обусловено от процесуалното поведение на СОПА и неговите представители. Да се твърди, че налагането на глоба за обида на съда и ответната страна е израз на „неистова омраза” представлява правен абсурд и ако това представляваше юридически аргумент, би означавало, че съда ще е лишен изначално от законовата възможност да прилага чл.89 т.3 от ГПК и в същото време щеше да означава, че всяка от страните може да нарушава чл.57 ал.2 и чл.117 ал.2 от Конституцията, както и да не се придържа към принципа на установяване на истината по чл.7 ал.3 от АПК. Твърдението на адв. Маринов, че съдебните актове са израз на чувства също е несъвместимо с принципите на правораздаването и в случая е изцяло неоснователно и голословно. Това е още един показател за отношението на адв. Маринов към върховенството на закона и незачитане авторитета на правосъдието в България.

В разглежданата молба от 03.04.2013г. адв. Маринов заплашва съдебния състав, че ще сезира Инспектората на Висшия съдебен съвет, заради „неистовата омраза” от страна на съдията към него. На съдът е поставено условие, че ако не отмени глобите, адв. Маринов ще подаде жалба до Европейския съд за защита правата на човека. Адвокат Маринов в последния абзац заявява, че няма да плати глобите, тъй като имал навика да не поддържа секвестрируемо имущество.

Глобите са наложени във връзка с искане с вх.№4775/01.03.2013г. от адв. Марин Маринов – пълномощник на Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията за отвод на съдия-докладчика поради съмнения в непристрасността на съда изразяващи се в следното: Изпращане до Председателя на Адвокатския съвет и Председателя на Дисциплинарния съд при Варненска адвокатска колегия и до Председателя на Висшия

изричното настояване на ответната страна. Ако това обстоятелство не беше вярно адв. Маринов щеше да се противопостави на вписването му още в съдебна зала. Това не е сторено в момента на вписването, въпреки че той е присъствал лично. Не е поискана от страна на жалбоподателя, нито от адв. Марин Маринов поправка на съдебния протокол от заседанието на 21.09.2012г. в срока по чл.151 ал.1 от ГПК. Следователно, адв. Маринов се е съгласил с констатацията, че се явява в нетрезво състояние в съдебното заседание на 21.09.2012г., поради което твърдението му в искане вх.№4775/01.03.2013г., че вписаното в съдебния протокол е клевета е необосновано и голословно. Още повече, в цитираното искане адв. Марин Маринов лично признава, че е употребил алкохол преди съдебно заседание. Недопустимо е от проявеното неуважение към съдебната институция, изразяващо се в явяване на пълномощник в нетрезво състояние по делото и употреба на обидни изрази към съда и ответника, да се извежда извода за преднамерено отношение на съдия-докладчика. Това е така, защото никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение. Този принцип от Римското право е приложим и по отношение на процесуалното поведение на всяка от страните в хода на производството.

В решение на Европейския съд по правата на човека по делото Пиерсак срещу Белгия от 01.10.1982г. /жалба №8692/79, А.53/, както и в решение от 23.06.1981г. на същия съд по делото Льо Конт, Ван Льовен и Де Мейере срещу Белгия има ясно тълкуване на понятието „независим и безпристрастен съд”, употребено в чл.6 т.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Това понятие е в тясна взаимовръзка с основанието за отвод по чл.22 ал.1 т.6 от ГПК. Законодателят в разпоредбата на чл.22 ал.1 т.6 от ГПК е изтъкнал, че за да се поиска отвод трябва да съществува основателно съмнение в безпристрастието на съда. Според тези две цитирани решения личната безпристрастност на съдията следва да се предполага до доказване на противното. В тях се подчертава, че за да се твърди, че съдията е предубеден трябва да са налице основателни съмнения в неговата безпристрастност. Съдът в Страсбург задълбочено е обяснил, че за да са основателни съмненията трябва да се установят, т.е. да се докажат факти, които от обективна /а не от субективна/ гледна точка водят до извода, че са нарушени гаранциите за безпристрастност. В тази връзка в цитираните решения са посочени примери, че проверката на безпристрастността трябва да бъде сторена по обективен подход като се вземат предвид факти свързани с вътрешната организация на съда, изпълнението на служебните задължения на съдията по конкретния правен спор, както и дали той е участвал